

mallorca socialista

N.º 41 Novembre 1981 - 50 pts.

Llorenç Moya:
la literatura
de la llibertat

(Pag. 3)

LA POLÍTICA
ESPORTIVA
DEL PSM

(Pàg. 8)

Crònica política
internacional

(Pàg. 3)

El 6e Congrès
Nacional del PSM

(Pag. 2)

Taula rodona amb la petita empresa

"AL PETIT EMPRESARI LI FALTA CONSCIÈNCIA.
FINS I TOT CONSCIÈNCIA POLÍTICA.
ES CREU ENFRONTAT A LA CLASSE OBRERA I
NO SE N'ADONA DE QUE ELL MATEIX ÉS CLASSE
OBRERA, I, ENDEMÉS, MAL PAGADA".

Editorial

DEMOCRÀCIA EN CRISI

Només la insensatesa o el fanatisme poden alegrar-se de les fondes crisis que sacsegen avui forces polítiques de gran incidència dins l'Estat Espanyol. I és que, ens agradi o no, la nostra democràcia parlamentària és encara avui —sis anys després de la desaparició del dictador Franco— una precària criatura en perill de destrucció violenta i sobtada. Les reformes en profunditat que demana l'Estat Espanyol —i que des d'aquí hem reclamat amb insistència— només poden realitzar-se dins un clima d'estabilitat política. Mai dins una atmosfera de desordre i esfondrament interior com ofereixen avui organitzacions tan diverses com la UCD i el PCE. La crisi dels partits polítics pot transformar-se en una crisi de la democràcia.

Els nacionalistes del PSM volem un Estat Espanyol on convisquin en peu d'igualtat les nacions que l'integren. Per arribar a aquesta meta llunyana hem de recórrer encara un llarg camí que exigeixi que l'Estat sigui regit per governs estables i de progrés. Les forces del centralisme i de la reacció, contràriament, duen endavant una lluita a mort en contra de la consolidació de la democràcia i d'oposició aferrissada a tota iniciativa de canvi social a favor de les classes populars. Així la dreta neoliberal aprofita la feblesa

del govern, el temor de l'esquerra i la conjuntura de desmuntar el vell aparell del franquisme per tal de privatitzar àmbits fins ara públics —sanitat, ràdio, premsa, televisió, empreses, etc.— amb la clara finalitat d'enfortir un capitalisme que la crisi fa més agressiu que mai en contra de les reivindicacions dels treballadors.

Aquest ombrívol panorama es torna encara més sinistre quan veiem multiplicar-se un "golpisme" que ja es permet les més fatxendoses provocacions enmig d'una total impunitat o d'una oberta complicitat. La sentència ridícula contra un capitanetxo que es permeté la frase "El Rey es un cerdo" simbolitza, fins a extrems esperpèntics, la crisi moral de certs sectors de les Forces Armades que ja fan bandera pública del seu desdeny a la democràcia, a la Constitució, al Rei i —molt més encara!— als drets de les nacionalitats a gaudir del ple autogovern que les lleis reconeixen i garanteixen. El preu de les debilitats enfront dels responsables del Cop d'Estat del 23-F pot ésser una repetició exitosa i sagnant d'aquells fets. I una dictadura d'extrema dreta que eliminaria la Monarquia, la democràcia i tot autogovern de les nacionalitats.

Els nacionalistes hem rebut sovint l'acusació de no tenir sentit de l'Estat. I l'acusació ha

vengut sovint de forces polítiques que avui ofereixen als ulls de tothom l'espectacle penós de les seves divisions i de les seves misèries. Urgeix que UCD clarifiqui definitivament el seu espai polític a través d'un ideari coherent i que assumeixi la defensa dels interessos que li donen suport. Els verbalismes reformistes —després de la fugida de Fernández Ordóñez— resultarien pura demagògia. I cal que el PCE defineixi també la seva alternativa enfront d'unes nacionalitats que encaixen prou malament amb la seva estructura centralitzada i regida des de Madrid.

Els problemes de l'Estat Espanyol són l'autogovern de les nacionalitats, la crisi econòmica i les seves conseqüències socials, la democratització de les Forces Armades i una política exterior coherent. Els ciutadans tocats per la crisi senten una profunda irritació davant el denigrant espectacle d'uns partits polítics infestats de lluites internes pel poder. Si la crisi dels partits no es tanca amb urgència, el colpisme d'extrema dreta pot arribar a comptar amb un suport social prou ampli per sortir triomfant d'una nova prova de força. I les nacionalitats que avancen cap a l'autogovern —les Illes entre elles— són les que hi tenen més a perdre en cas d'esfondrament de la democràcia.

Sabíeu que...?

CULTURA I UCD són, sense que hi càpiga cap dubte, dos termes totalment enfrontats. No parlarem de la forma tan peculiar que té l'UCD d'organitzar congressos —no de partit, s'entén— i taules rodones; ni de la seva política de subvencions, tan especial com discriminatòria; com tampoc ho farem d'aquesta concepció tan particular sobre la pertinença de les obres d'art —ch, fíngo?—. Tenim avui la prova més a l'abast. Com s'explica sinó que a les actuacions de l'"Orquestra Nacional", patrocinada per l'Estat, on es paguen dietes als professors que la componen, a un Teatre Principal amb despeses pagades pels sofrits contribuents, car és un local públic, apareguin uns preus desorbitats?

I és que aquests senyors d'UCD encara no s'han entremetut que la cultura és patrimoni del poble i mai del poder. Clar que primer ells haurien d'aprendre a ésser poder, perquè fins ara el que només han sabut fer és escalfar cadires.

AUDITORIUM. Per una altra vegada, senyor Conseller de Cultura, pensi en l'Auditori, empresa familiar que ha fet molt per la cultura a Mallorca, a uns preus prou assequibles. I també, perquè així els professors de les orquestres estaran amplexats a bastament a l'escenari, no com al Principal, on pareixia que estaven l'un damunt l'altre, si és que no queien del escenari.

L'ECOLOGIA D'UCD. Curioses, molt curioses les declaracions de Miquel Capó, Conseller d'UCD al Consell Insular de Mallorca, al rebutjar la moció sobre la protecció des Trenc i Es Salobrar de Campos: "El consell no s'ha de manifestar sobre el tema, perquè no s'ha de influir en el comportament municipal". Ido així, com s'explica que el Consell Executiu del CGI es manifestés en el tema de l'urbanització de Son Puça (Campanet), donant-li suport, i contradient, que no només influïa la decisió municipal?

I és que l'UCD només entén una ecologia, i és la dels seus propis interessos, enfrontent-se clarament de la natura.

UCD-PSOE: BONY O FORAT A LES PITIUSES. Es veu que aquesta genteta no aixeca cap a Eivissa i Formentera, només els hi surt bony o forat. Al rebombori dels regidors d'UCD a la Vila d'Eivissa, Formentera i Santa Eulària del Riu, s'ha d'afegir el del regidor del PSOE a Sant Antoni de Portmany. Contrasta aquest afer del PSOE amb la 1a. pàgina del darrer exemplar de la psocra "Les nostres illes": "A pesar del grave fallo de UCD en las pituisas, el proceso autonómico saldrá adelante, con la firmeza de los socialistas".

Allots, quina esclada!

TVE-25 anys: TO ER MUNDO E GUENO. Després de castigar-nos dia a dia durant 25 anys, la col·lecció de carrosses nostàlgics de televisió madrilenya ens ha obsequiat amb allò més selecte del seu repertori, tot convertint en realitat la frase de Groucho Marx: "Partint del no-res, hem arribat a les més altes cotes de la misèria".

UNA NOVA PATOLOGIA: LA CASTELLANITZACIÓ OBSESSIVA. Hem arribat a aquesta conclusió després de que els nostres noms i llinatges es castellanitzin; de que apareguin subtítols en castellà quan a TVE es canta en català; quan, fins i tot després de la seva normalització, els nostres topònims apareixen convertits a la premsa diària; o quan, com l'altre dia en el 2n. programa de RNE escoltàrem: "...una sonata de Luis Van Beethoven...".

PREMI NOBEL DE LA MALA EDUCACIÓ: a Gregorio Mir, per la seva salutació al VI. Congrés Nacional del PSM: "No veng per la meua voluntat, sinó perquè m'hi han enviat". Ai, Gorio, Gorio; qui no et coneix, que et comprí.

MALLORCA SOCIALISTA
La revista de l'esquerra nacionalista

Responsable-Coordenador: Rafel Oliver Figuillen.
Consell Redacció: Antoni L. Alomar, Bartomeu Carrió, Tomeu Payera, Josep Tur i Mari.
Edita: Partit Socialista de Mallorca
Redacció i Administració: Carrer Temple, 7, Ciutat
Tel. 221414-221626
Imprimeix: Editora Balear, S.A.
Dipòsit Legal: PM 511-77
Tirada: 5.000 exemplars.

El 6è Congrés Nacional del PSM

Els passats dies 10, 11 i 12 d'octubre, es va celebrar a l'Auditori de Ciutat el 6è. Congrés Nacional del P.S.M., com ja informàrem al número anterior. Foren elegits com a membres de l'Executiva: Damià Ferrà-Ponc, com a Secretari General; Gabriel Oliver, Vice-secretari i Secretari de Política Autonòmica; Pere Sampol, Coordinació Sectorial; Jaume Armengol, Política Municipal; Eduard Riudavets, Organització; Bartomeu Carrió, Administració i Finances; Climent Garau, Formació; Joan Crespi, Política Sindical; Jaume Montcades, Propaganda; Rafel Oliver, Mallorca Socialista i Publicacions; Joan Perelló, Política Cultural, i Jaume Nadal, Secretari de Joves del P.S.M.

OPINIÓ

Llibertat i bilingüisme

Al ésser prohibit el català en el seu ús com a mitjà normal de comunicació a Catalunya, varem haver d'acceptar per la força, amb submissió de les nostres llibertats individuals i col·lectives, que se'ns imposés una segona llengua, amb la pretensió de que fos la primera. Després va arribar el bilingüisme.

El mot bilingüisme és per a nosaltres sinònim de domini i de lluita, de restricció de les llibertats i anhels d'alliberament. "Sempre la llengua fou companya de l'imperi", ens deien. El bilingüisme és el resultat de l'opressió d'un poble.

En una situació de bilingüisme, sempre hi haurà un guanyador i un perdedor. A llarg termini ens trobarem amb una llengua morta i una altra que, pels motius que sigui, s'imposarà. En tot cas, pot ésser, sorgirà una nova llengua. Conjuntura que ja s'ha donat històricament, però difícil o impossible en el moment present. Bilingüisme és o serà assimilació. És la negació de la llibertat de solidaritat. És domini. És el resultat de la falsa identificació entre nació i estat unitari. La llibertat de solidaritat és fonamentada en el dret de participar. Dret que no representa de cap manera egoisme, aïllament. És la facultat de prendre part, no d'assimilar.

L'ésser humà com ésser racional lliure no neix en una entitat, societat o poble bilingüe, no és bilingüe. El bilingüisme coarta les nostres llibertats, àdhuc el nostre dret a la integritat personal en llibertat. És la negació total de les llibertats formals, llibertats necessàries per al desenvolupament de la nostra identitat nacional: l'ésser català.

En cap situació una llengua pot desbancar una altra. La substitució s'ha de convertir en agermanament, en un assentiment a una ampliació de coneixements en el camp cultural. La substitució seria sinònim de mistificació, que és una de les formes d'opressió. Ha d'ésser un acte de la voluntat, no imposat. No podem al mateix temps posseir dues llengües. Un poble en llibertat no és un poble bilingüe.

El bilingüisme no és una activitat constructiva, no mena a l'home cap a la llibertat. Altre cosa seria el tenir una segona llengua escollida voluntàriament, per a comunicar-se amb altri o formar-se i informar-se amb les seves idees, pen-

saments i saber.

Quan totes les llibertats siguin respectades, guanyarem de la plenitud democràtica. Per mitjà de la democràcia els interessos particulars que lesionin la societat es sotmetran a les necessitats de la col·lectivitat. En aquest instant la nostra pròpia llibertat serà l'autogovern que ens menarà a l'acció conjunta, a l'acció social. El bilingüisme no és acció social, és anti-acció, perquè destrueix la base de la nostra identitat nacional: la llengua.

La vertadera mesura de la nostra capacitat com a nació no és, ni serà, el que ens vulguin donar, en aquesta ocasió el bilingüisme, sino el que nosaltres conquerirem amb el nostre treball quotidià. Serà el nostre voler ésser.

Dins el context del nostre esquerrisme crític necessitem una autèntica participació del poble, participació democràtica, perquè el treball social que necessita la permanència, la continuïtat d'acció, ens porti la vertadera llibertat, per a arribar a la plena realització de l'ésser català: un poble, una llengua.

Manifestem el nostre refús a l'hegemonia dels blocs lingüístics, en el precís moment que un d'ells intenti imposar-se damunt d'una llengua minoritària i més si aquesta llengua és, pertany, a una cultura mil·lenària com la nostra. La llengua catalana minoritària per el nombre de parlants, no ho és pas al nivell del concert de la cultura universal, a la que ha donat un llarg enfilat de noms il·lustres.

En el moment actual cal dir la veritat, cal destruir la ignorància. El bilingüisme és caritat. Expressat amb la nostra llengua i deixarem que parli la teua. L'home no pot viure empresonat per la ignorància. Cal prendre part, cal que l'home, la societat, en plena llibertat justifiqui l'esforç de segles per a perpetuar la seva llengua i perpetuar-se en harmonia amb les altres llengües germanes.

Pensem, parlem, llegim i escrivim en català. És la necessitat nacional de Catalunya.

Josep Oliveras del Secretariat
d'E.R.C.

Els enemics del PSM

A l'acte de cloenda del passat 6è. Congrés del P.S.M., el nostre Secretari General, tot i referint-se a les passades eleccions va dir, molt encertadament, que el P.S.M. havia obtingut manco vots dels que nosaltres voldríem, però més dels que els nostres enemics haurien desitjat. Voldria però, i pel meu compte, aprofundir dins aquesta qüestió del "enemics del P.S.M." I vull dir en primer lloc, que obviament es refereix a "enemics polítics" concebut dins un "camp de batalla" anomenat sistema democràtic i que, per altra banda, se solen confondre, molt sovint, amb una altra casta d'enemics que proclamem, adesiara, la seva independència política i ideològica, però que, en definitiva, tenen en comú uns mateixos interessos.

Tornant, després d'aquest incís, al tema central en qüestió, vull dir ben clarament que enemic polític, el P.S.M. únicament en té un: la classe conserva-

dora i capitalista, desfressada sota les sigles o els llinatges que siguin, tant se val. A aquest enemic el coneixem pels seus fets, no per la bandera que portin, i, crec necessari aclarir aquest concepte perquè potser fàcil, a vegades, confondre aquest enemic, amb altres adversaris electorals. Tots els qui lluitam per una nova societat autènticament democràtica, és a dir, socialista, encara que sigui des de perspectives de lluita i per camins diferents, tenim determinats punts en els quals, de precís, hem de coincidir (i no entrarem ara en manifestacions teòriques i ideològiques, parl de coincidències que tenen, com a punt de partida, la realitat social que ens envolta).

Es evident que en altres temes —la concepció d'Estat, de la nostra nació— hem tengut, tenim, i, molt probablement, tendrem sempre, diferències fonamentals, però aquestes diferències no ens han d'emboirar el camí, ni ens

han de fer confondre d'enemic. No pretenc dir, amb això, que hàgim d'anar per dins aquest "camp de batalla" amb el cor a la mà i amb els braços oberts a tots els que manifestin actituds i objectius semblants als nostres, en els seus programes polítics o electorals. Pretenc aclarir, senzillament, que una cosa és la lluita de classes, una altra és l'enemic polític i l'altra és l'adversari electoral, que tots tres es conjuguen dins l'àmbit del sistema democràtic i a través de les seves estructures, però, que a cada moment i a l'hora d'actuar —i de parlar— hem de tenir sempre ben clar quin és un i quin és l'altre. No fos cosa que, tot i confonent-los, ens topàssim amb un altre enemic, aquest sí que decidim, que seria el propi P.S.M.

Joan Crespi

Llorenç Moyà: la literatura de la llibertat

La figura fràgil de Llorenç Moyà Gilabert de la Portella (Binissalem 1916- Ciutat de Mallorca 1981) amagava un escriptor tot i defensar la llibertat individual i col·lectiva. El seu regust per l'exquisidesa literària, el seu virtuosisme formal, la seva veneració pels clàssics li donaren sovint una imatge de "demodé" als ulls de les joves generacions, poc amigues de fineses i elegàncies. Creim, però, que el temps ha de fer justícia a un escriptor que, ple de modèstia i sense estridències, ha donat una magnífica lliçó de fidelitat a una llengua, a una cultura, a una nació. A l'hora d'avui quan la intel·lectualitat de Mallorca no arriba a assumir plenament la responsabilitat històrica de una lluita clara en defensa de la nostra personalitat nacional i es deixa enfangar dins el desencant, cal tenir ben present que l'es-

criptor de la finesa exquisida que fou Llorenç Moyà no dubtà gens a transformar-se en un verdader "poeta popular" i esbandir a cops de dècimes punyents les nafres de la societat mallorquina.

"Fàlaris", "El fogó dels jueus", "Hispania Citerior"... tota una literatura sota el signe de la defensa de la llibertat contra la tirania, el fanatisme, l'opressió nacional. I a més a més una clara idea que la nostra civilització ha de moure's dins l'àmbit de la democràcia i del socialisme. "La propietat particular tot poderosa s'ha acabat. Cal socialitzar les grans indústries i els mitjans de producció", declarà Llorenç Moyà el 1973, encara vigent la dictadura de Franco. Certament el nacionalisme d'esquerra a Mallorca porta avui del pel "poeta de la llibertat".

Crònica política internacional

El passat octubre haurà estat un mes mogut en quant a esdeveniments polítics importants. No de bades ha passat l'estiu, que, sempre sol esser una estació de certa calma. I, així, aquest nou començament de curs ha entrat a tota pastilla, com vulgarment es diu.

ANUAR-AL-SADAT I LA PAU MUNDIAL

L'assassinat del president egipci Sadat, s'ha comentat, en termes occidentals, com a fet que fa perillar la pau mundial, i, realment, la pau perilla per moltes altres coses, molt més que per l'assassinat d'un president: la desenfrenada cursa d'armaments, els efectes d'aquest neoliberalisme econòmic (i no gens social i/o polític), el colonialisme explotador de les nacions, i, les actituds imperialistes dels "grossos".

LA INCOGNITA POLONESA

A Polònia, tampoc es pot augurar res de bo, després del canvi de Stanislaw Kania per Wojciech Jaruzelski, el qual es converteix en el màxim dirigent polonès, en assumir, com el senyor Stalin a l'U.R.S.S. i en el seu moment els càrrecs principals del Partit, el Govern i l'Exèrcit; els tres poders d'aquest estat que poc tenen que veure amb els poders anomenats Legislatiu, Executiu i Judicial, la divisió dels quals és necessària per a poder garantir, mínimament, la llibertat. En definitiva: una "democràcia popular" sense recolzament del "poble" i amb un "pretès socialisme" conduït pel partit comunista (P.O.U.P.) que poc, o gens, té de tal. De tota manera, les intencions de "Solidarietat" encara no són gaire clares per als ambients de l'esquerra occidental.

CANCON

La conferència de Cancún, a la que hi han acudit els líders dels països tercer-mundistes i els occidentals, no ha assolit resultats esperançadors, com malaureadament ja es preveia, en el diàleg nord-sud. La presència espanyola ha brillat per la seva absència, justificada, lamentablement, per un descuit ministerial.

GRECIA I EL SOCIALISME

A Grècia, un partit socialista, no pertanyent a la Internacional Socialista, i, de marcada ideologia nacionalista i progressista, s'ha fet amb la majoria absoluta en el Parlament. La distribució dels escons és la següent:

Moviment Socialista Panhel·lènic (P.A.S.O.K.): 174 escons.

Nova Democràcia (N.D.): 113 escons.

Partit Comunista de l'Exterior (K.K.E.): 13 escons.

Una nova política de marcat caire nacionalista, com hem dit, es vol dur a terme: sortida de l'O.T.A.N., organització que no els ha servit de res davant l'enfrontament amb Turquia (membre també d'aquesta organització); abandonament del Mercat Comú, i, política econòmica tendent a afavorir les capes socials més febles. Tot això portarà, com han explicat en el seu programa, a nacionalitzacions de les empreses que es considerin d'interès de l'Estat i, amb tot i això, fer front a la inflació i al déficit en la seva balança de pagaments. Les relacions amb l'Església Ortodoxa i amb l'Exèrcit, també en resultaran afectades, així com, la seva postura davant el problema de Xipre.

Evidentment tot el programa no es pot aplicar avui per demà, i les qüestions que té pendents aquest nou govern socialista són molt difícils, perquè, entre altres coses, no és igual dir no a l'O.T.A.N. si un ja hi és dins o si encara s'hi ha d'entrar.

GALICIA I EL PAPER NACIONALISTA

Les eleccions gallegues al seu Parlament, anomenat pels del centre, "Regional", han donat uns resultats que, en certa manera, eren esperats, donat que Galícia sol esser un terreny més abonat a la dreta que a l'esquerra, per més que, s'ha de ressaltar la gran derrota de la U.C.D. a causa dels seus errors, més que dels encerts del senyor Fraga, que, en aquestes terres, jugava en camp propi. Una mica a l'estil Matute.

La premsa espanyola n'ha tret tota casta de conclusions que, naturalment, no poden extrapolar-se a la resta de "comunitats autònomes" o "pre-autònomes", ja que els errors serien de consideració. En general, aquesta premsa ha parlat de si la U.C.D. per avall, l'A.P. per amunt, del P.C.E. per avall i del P.S.O.E. en petita (molt

petita) ascendència. En quant a la presència nacionalista no se li ha donat gaire relleu o, en tot cas, se l'ha menyspreada. Hem de tenir present que, aquesta vegada, els partits nacionalistes anaven cadascun pel seu propi compte. També hem de saber que, això, ha estat fruit de desavenències greus entre ells i, per tant, això els ha perjudicat extremament. Però si analitzàssim el vot nacionalista en conjunt, treuríem unes conseqüències diferents de les que han tret alguns mitjans de comunicació. Així tendríem el vot (aproximat) distribuït de la següent manera entre les forces més destacades:

A.P. 302.597 votants (30,09 per cent) i 26 escons (36,62 per cent).

U.C.D. 275.231 votants (27,37 per cent) i 24 escons (33,80 per cent).

P.S.O.E. 194.750 votants (19,36 per cent) i 16 escons (22,54 per cent).

Nacionalistes 128.191 votants (12,73 per cent) i 4 escons (5,63 per cent).

P.C.G. (P.C.E.) 29.038 votants (2,88 per cent) i 1 escon (1,41 per cent).

Bloc-P.S.G. 62.110 votants (6,17 per cent) i 3 diputats.

Esquerra Gallega 33.443 votants (3,32 per cent) i 1 diputat.

Partit Gallegista 32.638 votants (3,24 per cent) cap diputat.

Es de destacar el perjudici del nacionalisme pel que es manifesta en la relació entre el percentatge de votants (12,73 per cent) i el d'escons aconseguits (només el 5,63 per cent). En aquest sentit, són molt significatius els resultats a la província de La Corunya:

Aliança Popular: 128.287 vots i 9 diputats.

P.S.O.E.: 94.127 vots i 6 diputats.

U.C.D.: 76.591 vots i 6 diputats.

Bloc-P.S.G.: 26.303 vots i 1 diputat.

P.C.G. (P.C.E.): 13.488 vots i 1 diputat.

Esquerra Gallega: 13.124 vots cap diputat.

Partit Gallegista: 11.178 vots cap diputat.

La força del nacionalisme a Galícia, a pesar de les divisións, augmenta (23.080 vots i 2,02 per cent el 1977, 63.747 vots i el 5,78 per cent el 1979, 128.191 vots i el 12,73 per cent el 1981), i, tota aquesta política, tan ben orquestrada, pels partits centralistes, per a fer desaparèixer els nacionalismes de moment i a Galícia, no ha donat resultat. Almenys els resultats així ho demostren.

Les eleccions gallegues haurien de ser un toc d'alerta al nacionalisme a Mallorca i, sobretot, a la seva responsabilitat davant el país.

ANDALUSIA I EL PSEUDO-NACIONALISME

El poble andalús ha dit sí al seu E.A., i, amb aquest gest, l'autonomia d'un altre poble de l'Estat es posarà en marxa, i, amb això, el somni dels nacionalistes de configurar un verdader Estat Federal s'acosta, per més que la "LOAPA" ens retornarà, presumiblement, el malson.

D'aquest Referèndum, emperò, s'ha de destacar un cas greu i molt perillós, per a tots, que s'ha donat en forces polítiques pretesament esquerranes: la utilització de la terminologia antibasquista i anticatalanista per tal d'aconseguir vots. És allò que el senyor Escudé, president de la "Junta", anomena "Autonomías del Norte" que es volen quedar amb la millor tallada del pastís. Ara ja no són els pseudo-nacionalistes del senyor Rojas Marcos, és el P.S.O.E. que també juga a fer demagògies. Aquesta nova dialèctica del "terror basc" i de "l'or català" (del ja dit Rojas Marcos) és tremendament negativa i, almenys els representants del P.S.O.E. catalans i bascos n'haurien d'estar empegueïts.

I L'O.T.A.N...

Al final i com a rúbrica, el Congrés de Diputats nostre ha encès el llum verd a l'entrada a l'O.T.A.N. Aquest cop la dreta, centralista i autonomista, ha donat el seu sí (U.C.D., A.P., P.N.B. i C.U.), mentre que l'esquerra, centralista i nacionalista, ha dit no (P.S.O.E., P.C.E., P.S.A. E.E. i E.R.C.). La diferència han estat 40 vots i una divisió, quasi absoluta, entre dreta i esquerra. Una entrada en un moment conflictiu, com s'ha comprovat en aquest comentari, i que, per als Nacionalistes d'Esquerra de Mallorca, suposarà un grau més de pèrdua de la sobirania del nostre poble, per rematar-ho encara més, després de l'aprovació de la necessitat de la LOAPA.

POLIPTIC DEL PSM (II)

A LA FI!

Per fi els nacionalistes a Mallorca han tret el cap! Qualcú roegará el nap, sobretot els grans panxistes... Ara estam a les envistes d'un bon mallorquí partit que NO mira per Madrid, SI per la nostra cultura. A Madrid fan confitura on no hi volem mullar el dit!

UN XAFARDER

POLIPTIC DEL PSM (III)

EL P.S.M.

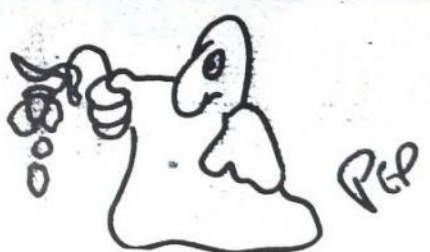

El PSM amunt s'ha fet, com pertoca al vi de grau. El PSM vol la pau però lluita i no se ret. Ell té un programa concret i clarament ho demostra i és donar de front el rostre, la pensa, la sang i el cor. Vol justícia de debò, restaurant l'ànima nostra!

UN XAFARDER

POLIPTIC DEL PSM (III)

EL P.S.O.E.

El PSOE és bon partit però és massa centralista i aquí lo madrilenyista fa oloreta de podrit! Qua ha quedat endarrerit vora al PSM és prou mostra i és perquè, talmant una ostra, es bada cara a Madrid i aquí volem, tot seguit, lo que ens llevaren i és nostre!

UN XAFARDER

(Reproducció d'"Última Hora")

EDICIONS DE LA MAGRANA

SÍNTESI D'HISTÒRIA DE LA LLENGUA CATALANA

Carles Duarte i Montserrat
i Mª Àngels Massip i Bonet
Pròleg d'Antoni
M. Badia i Margarit
LA MAGRANA, 23

JOC D'ASOS

Antologia de contes i narracions
de Josep Pla, Llorenç Villalonga,
Mercè Rodoreda, Pere Calders,
Salvador Espriu, Mª Aurèlia
Capmany, Manuel de Pedrolo
i Joan Perucho
A cura d'Alex Broch
LLEGIR, 1

HISTÒRIA D'UN CAVALL

Lleó Tolstoi
Traducció de Josep Navarro
Costabella, revisada per
Manuel de Seabra
Il·lustracions d'Andreu Alfaro
L'ESPARVER, 10
Sèrie autors clàssics

EL FANTASMA DEL FLUVIÀ

Joaquim Soler
Premi L'Esparver 1981
L'ESPARVER, 11
Sèrie autors catalans

EL SECRET DEL DOCTOR GIVERT

Agustí Alcoverro
Finalista del Premi
L'ESPARVER 1981
L'ESPARVER, 12
Sèrie autors catalans

...PERÒ NO HO DIGUIS A NINGÚ

Mª Àngels Ollé
Il·lustracions de
Carme Solé Vendrell
A CAU D'ORELLA, 1

ADÉU

Mª Àngels Ollé
Il·lustracions de
Carme Solé Vendrell
A CAU D'ORELLA, 2

UNA CASA ESPECIALITZADA EN ALTA FIDELITAT

imatge i só

- * So Professional
- * Lloguer de pel·lícules
- * Cinema
- * Alta Fidelitat
- * Televisió
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 296174

CIUTAT DE MALLORCA

TAULA RODONA AMB LA PETITA EMPRESA

"Als comerciants"

Els problemes financers i la dificultat per obtenir crèdits, així com la gran competència entre ells mateixos i el desordre en què han anat apareixent comerços són els problemes que més greument afecten els petits empresaris, segons ens digueren ells mateixos. Però mentre i tant el col·lectiu empresarial pareix que segueix sense tenir consciència d'ell mateix, no sap a qui ha de votar, perquè no se sent representat ni en la dreta ni en la esquerra, i tampoc no sent l'autonomia de la que se'n despreocupa. Almenys això pensen —i aquestes serien les més importants conclusions— els petits empresaris, tres representants dels que hem reunit en taula rodona.

Es tracta de Demetri Peña, incansable president de la PIMEM, Eduard Subirachs, president de l'Associació de comerciants de Bonaire i Miquel Aguiló, que deixa la política activa i es dedica també ara a l'activitat comercial. Se'ns havia d'afegir també n'Emili Cortes, secretari d'AFEDECO, però no vengué.

M.S.— Som tots aquí, convidats pel PSM, per a parlar de la Petita Empresa. Jo diria que els seus problemes es poden sintetitzar en quatre blocs: financers, laborals, de demanda i fiscals. Podeu començar pel que cregueu més greu.

E. Subirachs.— Des del punt de vista real, el principal problema és el financer, encara que psicològicament ens afecti més el fiscal. Els petits empresaris estan ara alçadíssims amb l'augment d'imposts, però el seu principal problema segueix essent el de l'obtenció de crèdits assequibles.

D. Peña.— Les petites empreses sempre han tengut problemes financers. El seu malson és l'endeutament. El crèdit s'ha posat ara al 21 per cent d'interès. Moltes no ho poden aguantar i això es nota, perquè els proveïdors exigeixen de cada vegada més que se'ls pagui al comptat. Els empresaris han de renovar crèdits per a pagar els anteriors.

M.S.— I els impostos, endemés, els hi lleven la son.

D.P.— Els impostos han augmentat massa en els darrers anys.

E.S.— El problema és que els comerciants haurien d'aplicar uns marges més grans, per tenir recursos per a finançar-se i per poder pagar els impostos, però no gosen de fer-ho

"AL PETIT EMPREARI
CONSCIENCIA POLITICA
OBRERA I NO SEMAND
OBRERA, I.

malgrat que sigui la seva única solució.

M. Aguiló.— El problema no es resol pujant els preus. El problema està en què no es troben crèdits oficials, mentre que Mallorca produeix molts de doblers per a l'exterior. Per altra banda l'empresari mallorquí viu d'intuïció, no fa escàndalls i no calcula real-

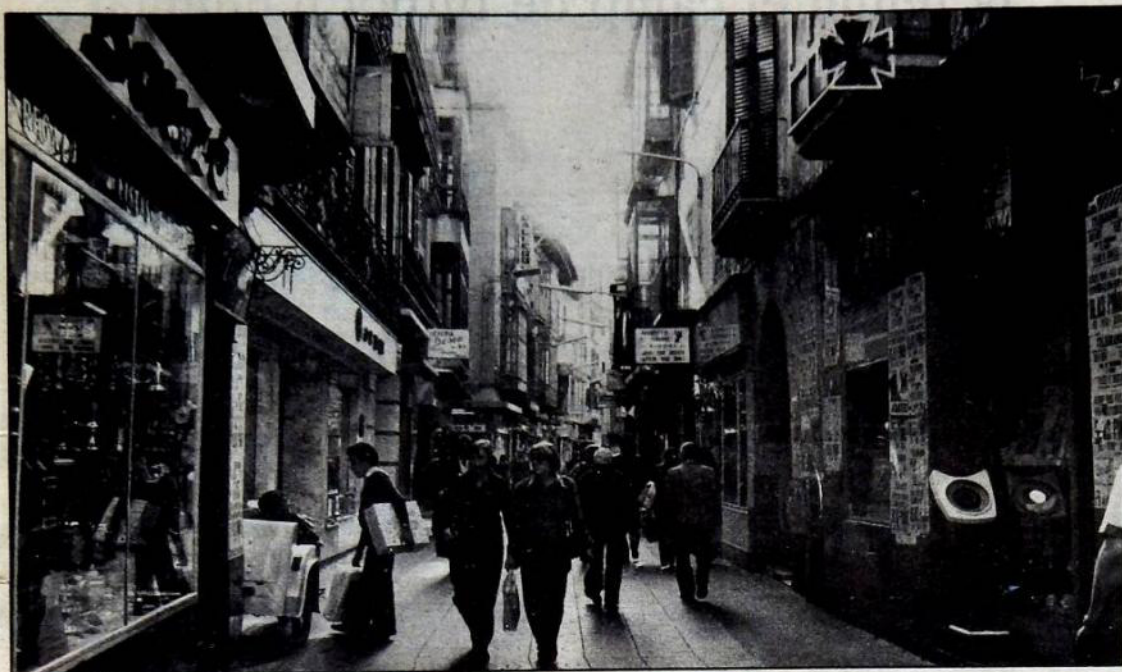
SUSCRIVIU-VOS
A UNA REVISTA AL SERVEI
DE LA NOSTRA CULTURA
DEL NOSTRE POBLE

LLUC

Apartat 619
PALMA DE MALLORCA

ts, la societat ens rubutja"

**ARI LI FALTA CONSCIÈNCIA. FINS I TOT
ICA. ES CREU ENFRONTAT A LA CLASSE
MANDONA DE QUÈ ELL MATEIX ÉS CLASSE
A, I, ENDEMÉS, MAL PAGADA"**

ment els costos.

E.S.— El problema és que hi ha massa facilitats per a muntar un comerç. Les dones dels professionals s'avorreixen i decideixen de muntar una "boutique", i clar, al cap d'un any veuen que allò no funciona.

M.A.— Si la societat estigués equilibrada

això no passaria, però, com que a Mallorca no hi ha indústria i l'agricultura s'ha deixat de banda el qui no es vol avorir i no té feina, munta una botiga.

D.P.— Clar, és el darrer recurs per als qui no tenen feina.

M.S.— Pareix que els petits empresaris

haurien d'haver vist que, o s'organitzen, o això acabarà com "sa processó de sa moixeta". ¿Què han fet?

M.A.— Al petit empresari li falta consciència. Fins i tot consciència política. No creu que ningú li pugui salvar les lletilles. Es creu enfrontat a la classe obrera i no se n'adona de què ell mateix és classe obrera, i, endemés, mal pagada.

E.S.— El petit empresari té molts de problemes sociològics. Li arriba que els seus fills no volen ésser botiguers, i que ha destruït l'herència dels seus avant-passats, i en lloc de veure-hi aclariments no li veu més que problemes.

M.A.— Els costos laborals s'han triplicat i no vol contractar gent. Per això la seva empresa de cada vegada va a menys.

M.S.— ¿I no tenen consciència associativa?

M.A.— No.

D.P.— El petit empresari és individualista, i la unitat que s'està creant és un procés lent.

E.S.— Perquè s'animin els empresaris han de veure que les associacions fan coses visibles i de durada, i això costa molt.

M.S.— Tornant al tema que ha plantejat abans Miquel Aguiló, és cert que el petit empresari no se sap situar políticament?

M.A.— No. El petit comerciant procura estar bé amb els grans, que creu que se l'han de fotre. Parla bé de la Banca perquè no es

vol quedar sense crèdits. En el fons no es duen bé amb ningú. N'hi ha, d'Aliança Popular, perquè es creuen rics; n'hi ha que voten el Centre perquè es creuen que defensa la classe mitjana. I l'esquerra no li ha sabut explicar que els seus interessos són paral·lels als dels treballadors. Per això el petit empresari s'ha sentit sol entre tots.

D.P.— Però és que, en aquest país, ningú no té consciència de classe, i, el petit comerciant, menys. Viu la lluita de classes i no s'identifica amb cap d'elles.

E.S.— Per això és necessari que surti qualcú que atregui els comerciants.

M.A.— El gran problema és que, l'empresari mallorquí no sap destriar quina és la força política que li convé. Perquè l'estructura social de Mallorca no té res a veure amb la de la resta de l'Estat. Els partits estatals, i de dretes, mai poden representar la societat mallorquina.

M.S.— ¿I de consciència autònoma, que tal?

M.A.— N'ha sentit parlar d'autonomia.

D.P.— Crec que tots són autonomistes, perquè és natural que cadascú vulgui comandar a casa seva. Però no li han donat informació de lo que va ésser l'autonomia i lo que es vol fer ara.

M.S.— ¿Aleshores, no són autonomistes perquè no volen o perquè ningú no els hi ho ha explicat?

M.A.— La culpa és dels partits. Uns no ho expliquen perquè no ho volen explicar, i els altres no ho expliquen perquè no poden. ¿Quina campanya hi ha hagut de consciència autònoma? Cap.

D.P.— Es com en tot. Ens falta una informació que qualcú té i no ens volen dar. L'hem d'anar endevinant. L'actuació dels partits polítics han canviat després del Cop i ningú no ens ho ha explicat. Però no tot és culpa dels partits, sinó que encara ens hem avesat a la democràcia. Els partits polítics estan endeutats, i per això respecten a la banca, perquè l'estructura de la democràcia és comprar vots i per això fan falta doblers.

M.A.— Els partits polítics es gasten els doblers en campanyes electorals, i els haurien de gastar en informar a la gent.

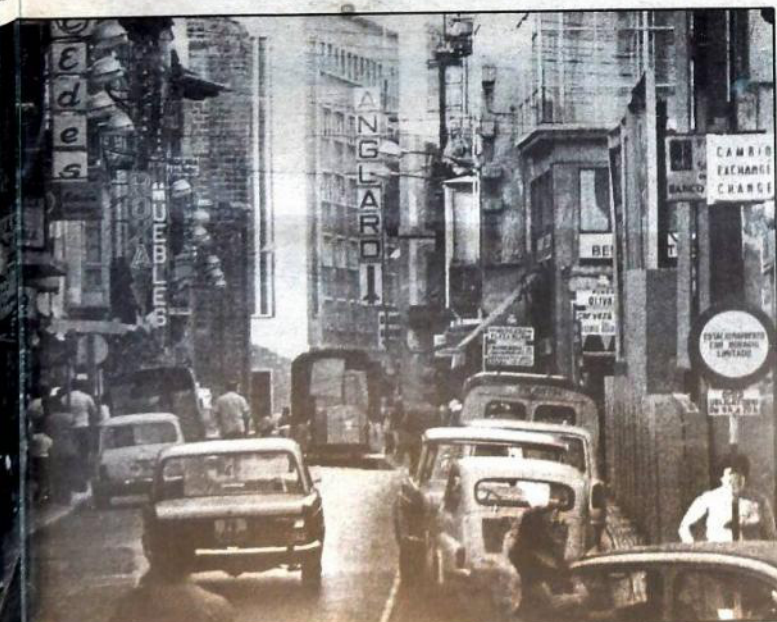
D.P.— La democràcia els han anada donant així com els hi ha convengut. I clar, ara la volen conservar.

M.S.— Tornant a la petita empresa, ¿quin és el seu futur?

D.P.— Als comerciants la societat els rubutja, i els seus fills ho noten, per això no voldran continuar en el negoci.

M.A.— Endemés el petit empresari no acaba la feina amb la jornada. Menja i dorm pensant en la botiga. Però haurien d'augmentar els contactes entre ells i cercar alternatives per a sortir d'aquesta situació.

E.S.— I hauria d'aconseguir una més gran professionalització, mitjançant la Universitat i la formació dels dependents. Així les coses anirien millor.

TRIS-TRAS
Boutique

C/. SINDICAT, 4 - TEL. 22 56 73

FELANITX

Església i societat

(A Felanitx, com a qualsevol altre lloc del món Occidental)

Vos posarem alguns exemples concrets a Felanitx de com l'església catòlica actua com a poder fàctic; a saber:

—Quan damunt el "semanario de intereses locales" anomenat "Felanitx" hom vol escriure sobre religió elogiant l'església té un lloc assegurat a la primera plana; ara bé, quan un altre hom (no confondre amb el "hom" de la frase anterior) preten criticar qualsevol aspecte del muntatge apostòlic i romà no pot aconseguir un lloc ni a primera ni a darrera plana; simplement, no li publiquen. I és que, malgrat sia un setmanari nacionalista, obert i pluralista, en qüestions del més enllà no transigeix.

—La religió, i només la catòlica, té a l'escola un lloc tan gros com l'assignatura de català; no volem dir amb això que les altres religions també l'hi hagin de tenir, sinó que propugnam una escola laica, pensem que en matèria de religió la cosa no funciona per qüestió de majories sinó de fe, i l'impartiment de les classes en català per tot arreu de la nostra nació.

—I per si els defectes fossin pocs, acf teniu el seu òrgan d'adoctrinament: la missa. L'actuació d'aquesta mitja hora de cara al fidel és similar o parecida a la de la TV cara al televident, és a dir, embutiment cerebral de dogmes, teories, supersticions, cabotades en general.

—A Felanitx no es confirma qui vol, sinó aquell que la família vol. I no és cap fet diferencial del nostre poble.

Ara volem passar a demanar als alts estaments eclesiàstics dues qüestions referides a la Seva (d'ells) Santitat:

1a.) Com ens hem de beure que el Papa, en determinades circumstàncies, és infalible?

2a.) Per què, essent l'Estat Espanyol contrarrefomista, "luz de Trento y martillo de herejes", és a dir, el més catòlic d'Europa, a més d'ésser també el més solet, el més afectat pel boom turístic i l'especulació, i sense deixar de banda el turista que és el Papa, per què, repetim, no ha vingut a beneir-mos?

Aquesta crítica sistemàtica de l'església catòlica no dur implícit, per l'amor de Déu, una defensa d'altres religions. El que passa és que aquestes altres religions no tenen, quasi bé, influència per aquests indrets.

NERFO

SINEU

Ja tenim el camp de futbol il·luminat

Aquests dies ens arriba la bona nova de que, ben prest, (potser quan s'imprimen aquestes paraules ja estigui llesta), es podran inaugurar les instal·lacions d'il·luminació del Camp Municipal d'Esports, altrament dit "Camp de Futbol de Son Matgí", amb sis magestuosos punts de llum múltiple, que podran facilitar claretat a prou de tots aquells esportistes que, per motius de feina o "plusieurs", no ho puguin fer a la llum del dia.

Sembla que, a darrera hora, dues d'aquestes "faroles" no han estat subministrades per l'empresa encarregada de fer-ho: "Dielectrico Balear", malgrat la data que foren comanades sigui pel juny 81, segons informacions fiables cent per cent. Però què em de fer! A la mar es perden "barcos", o no és ver?

Feia ja molt de temps que s'en revoltava aquest assumpte, unes vegades per motius netament esportius i d'altres amb una mesclada amalgamada de política-ficció-oportunisme a mínuscula escala, però sempre les gelosietes i el mal pel cap i no són croteres malmenava els projectes.

Definitivament quallada la idea, un grup de sineuers decidits, decidits a fer moltes anteaules gull dir, ho han aconseguit. Una enhorabona per a ells.

Ah, i mesura amb els quilowats, que van cars!

EL GRUP DE TEATRE "LA PRIMA"

Em sembla que a altres cròniques ja ho he dit, aquests al·lots del "Grup de Teatre La Prima" van fent una feina molt positiva. Amb uns criteris estrictament democràtics escolleixen obres, les assaigen, les escenifiquen, es reuneixen, parlen, examinen criteris, fan una feina.

Potser el procés evolutiu de les obres que van escen-

ficant no sia tot el lleuger i dinàmic com a m'agrada, segons la meua opinió. Però és clar, aquesta és la meua opinió, que no té perquè coincidir amb la seva, això ha de quedar clar. No ho dic més que a títol d'estricta comentari.

Aplaudesc entusiasta la tasca que duen a terme: això és una veritat, no una opinió.

Aquestes darreres setmanes he sabut que treballen en la preparació de dues obres. "Crim i silenci", un drama de Josep C. Tàpies i "L'amo de Son Magraner" de Pere Capellà.

En parlarem l'altre dia, dins el cafè de Ca Na Joana davant un bon "copasió" de "Centenari", amb en Joan "Xibino", en Miquel "Des Triquet", en Pere "Minero", en Guillem "De Sa Comara" em sembla que també hi era, i un parell més, jo què sé, deien que, quan son tants i tantes opinions a passar pel cedac i a consensuar, com es diu ara, de vegades unificar criteris és molt laboriós, però mai impossible quan hi ha voluntat de bona intel·ligència. Son una trentena. Escolleixen obres, ja ho he dit. Es reparteixen els papers amb cura i meticulosament. I van i ho fan. I passen gust. I en fan passar als qui els veuen i escolten. I es realit-

zen dins una activitat ben hermosa i noble.

El "Crim i silenci" d'en Tàpies serà representada en caràcter d'estrena les properes festes de Nadal o Cap- D'Any. L'altre, "L'Amo de Son Magraner" ho serà pels "Reis", en funció

a benefici de L'Hospici, que ara ja no es diu així, ara és "Residència per a la Tercera Edat", però vaja, ja ens entenem.

Endavat, amics!, i se m'hau de menester, maneu feines.

Biel Florit

TELES MALLORQUINES I ROBA DE LLENGOS

a
CAN OLIVER

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

FOTOGRAVATS LLUÍS

Sant Bartomeu, 9 - 1.º - B
CIUTAT — Tel. 21 71 64

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,
* TELEVISORS, etc.

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

GEORGES BRASSENS: ADEU AL POETA

L'artista que durant més de 30 anys inspirà a diverses generacions morí el passat 30 d'octubre, víctima de trastorns nefrítics, patits des de temps enrera.

Brassens nasqué el 22 d'octubre de 1921, fill d'un picapedrer. Als 18 anys s'instal·là a París i treballà a la factoria Renault. La II Guerra Mundial el deportà a Berlín, al terme de la qual retorna a la ciutat del Sena, tot començant la composició de cançons, com també escrivint articles a l'anarquista "Le Libertaire" baix els pseudònims de Pèpin Cadavre" o "Gilles Corbeau". Es en aquesta època quan escriu "El Gorila", la cançó que d'una manera més ferna marcà la seva trajectòria inicial.

Escriu més cançons i algunes comencen a circular entre els medis "underground" de París, fins que en 1952, mitjançant una recomanació, debuta a "Chez Patachou". La mateixa Patachou adoptarà algunes cançons de Brassens al seu repertori. A l'any següent, actua al "Théâtre des Trois Baudets", i en 1954 al "Concert Pacra". Aquest mateix any enregistra un disc per a Polydor i després altre per a Phillips, amb el que guanya

el premi "Charles-Cros", màxim guardó de l'"Académie du Disque Française", que es concedeix anyalment al millor intèrpret de cançó francesa.

L'any 1957 saludà la seva primera i única aparició cinematogràfica, en la pel·lícula de René Clair "La porta de les liles". En 1958, es presenta a l'Olympia, en 1966 actua el Teatre Nacional de París, i en 1967 es guardonat amb el gran premi de poesia de l'"Académie Française".

El guitarrista monòton, la veu greu, i els poemes senzills, però directes, de vegades sobre coses banals, però terriblement humanes, foren les principals característiques d'un home que en les seves cançons recuperà antigues locucions populars, mig abandonades, que l'emmarquen en la més pura tradició de la música popular.

Fou Brassens un cantautor que sense cap dubte marcà una època, i que influí de forma decisiva en la Nova Cançó. Per tot això, avui el recordam.

Josep Tur

Teatre de teresetes

El teatre de teresetes del C/ Zavellà avisa de les dues darreres setmanes del espectacle "EN GOSTI LLADRE", que tindrà la seva darrera representació el dia 21 del present mes de novembre.

Les representacions son tots els DIMARTS, DIVENDRES I DISSABTES, A LES 18.30, al preu de 100' - ptas.

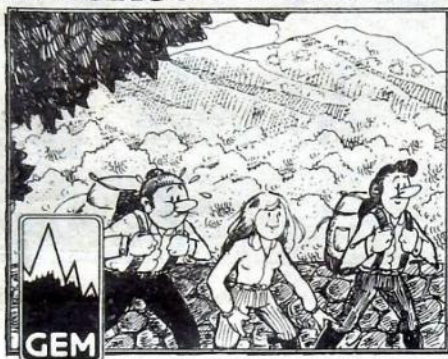
El "Teatre de Teresetes" organitza també representacions concertades per a grups superiors a 15 persones, al preu de 80' - ptas. i a hores convengudes.

Fins al pròxim espectacle, que s'estrenarà a principis de desembre podeu trobar-nos al propi teatre (C/ Zavellà, 10) els dies de representació, o cridant-nos al telèfon 41 31 76.

Recordam a tots els nins i nines que han vingut a veure "En Gosti Lladre" que esperem els seus dibuixos per a preparar la gran exposició de festes. Poden dur-los personalment o enviar-los per correu a la adreça des Teatre.

DIFONDRE
"MALLORCA
SOCIALISTA"
ES PARTICIPAR
EN LA LLUITA DEL
NOSTRE POBLE

CURS D'INICIACIÓ A L'EXCURSIONISME

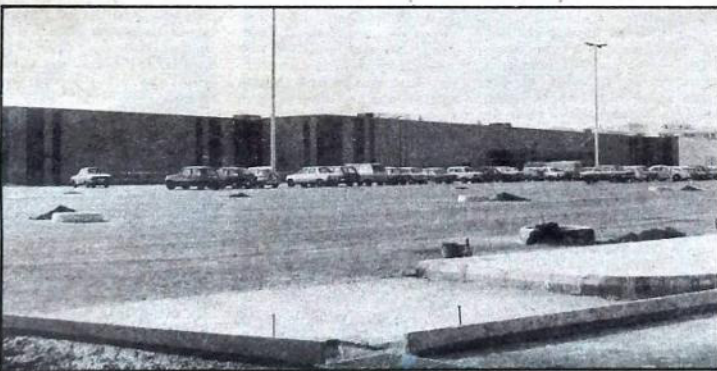

ORGANITZA: GRUP EXCURSIONISTA DE MALLORCA.

DIES: 3, 6, 8, 10, 13, 14 y 15 de NOVENBRE.

LLOC: LOCAL DEL G.E.M. DE 20.00 H. A 21.40 H. C/ ESTUDI GENERAL 17.

SOCIS GRATUIT - NO SOCIS 150 PTS.

Un nou "HIPER" sembla que s'està construint en es Coll d'En Rabassa

A poc a poc, els diners dels mallorquins, fugiran de Mallorca a través d'aquests multinacionals.

El PSM lluitarà per a conscienciar el poble del perill que suposen aquests supermercats tant per als petits comerciants com per a tothom impulsant, al màxim, el cooperativisme com a mitjà adequat, en aquests moments.

C. O. P. E.
MALLORCA

**RÀDIO
POPULAR
DE MALLORCA**

**és popular i és
de Mallorca**

Ultima Hora

Nº

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Portegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zabedia...

Selva
boutique

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

LA POLITICA ESPORTIVA DEL PSM

La situació actual va heretada — en molts de casos és una continuació dels anys del franquisme on els factors propagandístics del règim, i en els últims anys, el proteccionisme descausat dels esports elitistes i professionals amb l'ajuda del gran capital i l'utilització de la TVE, amb el total i intencionat abandon per altra part de l'esport de base popular, han fet que les necessitats per a la pràctica esportiva com a element educatiu i de salut a l'abast de tothom siguin molt grosses i no es compti amb la infraestructura democràtica, moderna, oberta i naturalment progressista que volem.

Així l'esport a Mallorca i a les altres illes sofreix un retard d'anys en relació a altres sectors, no estant al nivell d'una verdadera tasca de redreçament nacional. Això no és més que un fidel reflex i una conseqüència de la política esportiva de l'Estat.

Les principals deficiències podrien concretar-se en:

- a) Una greu manca d'instal·lacions i equipaments públics. De les existents quasi la totalitat són deficients o incompletes, estant a més la majoria centralitzades a la Ciutat de Mallorca, no disposant ni Eivissa ni Menorca dels mínims estructurals exigibles i a la Part Forana són gairebé inexistentes. D'altra banda els equipaments estan infrautilitzats.

- b) Els programes educatius no contemplen la importància que té l'esport dins el camp de l'estudi. Als nivells d'EGB i pre-escolar no es disposa a les escoles de temps suficient per a una pràctica racional i aquesta tasca és realitzada, en els millors dels casos, actualment per personal no qualificat i en instal·lacions precàries. No existeix l'esport dins la Universitat quan a altres estats i indrets és una peça fonamental del procés esportiu. En aquestes edats, l'esport és practicat per una minoria, fonamentalment coincident amb les escoles privades de grans possibilitats econòmiques. Es fomenten actituds exclusivament competitives. En el camp de l'escola pública, la

L'esport com actitud de relació humana sotmesa a un comportament adequat i de complir un deure com a imperatiu categòric de convivència és una responsabilitat que a tots ens afecta i a la que no pot restar insensible el P.S.M. Actualment la constant utilització demagògica de l'activitat esportiva amb fins consumistes i burgesos determinen una resposta del Partit vers aquesta situació que està molt lligada a la problemàtica cultural, al mateix temps que es requereix establir les bases sòlides en que s'ha de moure l'esport progressista i popular amb voluntat nacionalista.

poca dotació econòmica i la insensibilitat de molts directors, fa que una infima minoria de nins practiquin l'esport.

- c) Falta personal especialitzat en Educació Física que dirigeixi, ensenyi i animi la pràctica de l'esport als pobles i als barris de Ciutat i als centres escolars. Les deficiències absolutes també són notòries quan a especialistes de Medicina Esportiva, que controlin la pràctica des del punt de vista mèdic.

- d) Sobre l'actual plantejament — que és vigent des de temps passats — basat en l'esport com a espectacle i competició amb una dubtosa xarxa d'interessos econòmics i particulars al

darrera. Això ha fet que no hagi consistència de la importància de l'esport com a element educatiu i d'equilibri de l'activitat humana. Manca una eficaç promoció de l'esport dins les capes populars.

- e) No hi ha cap realitat i falta una correcta canalització d'aquell esport que lliurement practica el poble sense estar federat i amb un petit cost, així com de les pràctiques per a jubilats, esport d'empresa i minusvàlids, on s'actua de manera molt sovint paternalista. La dona, també aquí, es veu desplaçada en moltes ocasions de les activitats esportives, al marge de programes d'integració dedicats a ella.

- f) Les federacions esportives arrossegueu una estructura centralista i provincial amb estatuts anacrònics i reaccionaris. Moltes d'elles estan controlades per directius dictatorials identificats amb el feixisme, que més que promoure l'esport l'ofeguen. No s'ha produït una democratització real i autèntica dins aquests organismes, que no han començat com a responsables — no els únics per altra part — la tasca de normalització cultural dins l'esport il·lenc.

- g) Es totalment insuficient l'assignació pressupostària de l'Estat, i els fons que fins ara ha destinat el Consell purament anecdòtics i sense cap tipus de criteri i estudi vàlid, amb

una política de subvencions que té molts de defectes. Així la migradessa dels pressuposts i la manca de planificació fa que les subvencions es donin discriminatòriament al que més reclama o a entitats que practiquen un esport elitista o demagògicament representatiu, considerant molt més els èxits que s'aconsegueixen a nivell de l'estat que de la pròpia funció esportiva. Altament incoherents són les partides destinades a les privatitzacions de l'esport i a clubs esportius poc respectuosos amb la defensa de la natura i del paisatge, com ports esportius, per exemple.

Tot això preocupa fortament al Partit Socialista de Mallorca, que vol sotmetre les següents conclusions a estudi i, amb la finalitat que siguin d'aplicació — en el seu cas — als regidors, batlles, consellers i demés representants públics del PSM, per a definir la línia política del socialisme nacionalista en torn a la qüestió esportiva i com a rebutjament d'una situació que no convenç, preocupant i desajustada a un dels sectors més tractats pels mitjans de comunicació i l'opinió pública, i a la vegada més mancades de control i transparència.

Una volta analitzada la situació no resulten difícils de trobar les solucions damunt aquesta problemàtica. Però podríem definir els següents punts com a tasques a desenvolupar d'una manera més o menys immediata:

1. Iniciar per part de l'administració la confecció seriosa d'un pla d'instal·lacions arreu de totes les illes, partint de les ja existents i preveient etapes de realització en funció dels majors déficits de cada illa i de la Part Forana, amb

una ferma voluntat descentralitzadora.

2. Elaboració d'inventaris de les instal·lacions i equipaments esportius existents, tant públics com privats i fer un "mapa" d'equipaments esportius amb les conseqüents dotacions de pressuposts consolidats i suficients.

3. Elaboració d'informes sobre la utilització de les instal·lacions, cens d'especialistes esportius en tots els camps, realització de cursos de perfeccionament i readaptació de monitors, creació de centres pilot i elaboració dels marcs legals per a tota l'activitat esportiva a Les Illes.

4. Completar els equipaments actuals, utilització i rentabilització de les instal·lacions actualment infrautilitzades amb activitats d'esport popular o escolar. Establir convenis públics amb les instal·lacions privades per a la seva utilització popular.

5. Utilització de les pròpies instal·lacions esportives escolars per a ús popular, fora de les hores de classe.

- 5 bis. Garantir la prioritat de les activitats esportives en la utilització de les instal·lacions esportives públiques existents.

6. Dotació de personal qualificat per a l'animació, ensenyament i control de les activitats esportives en les instal·lacions públiques.

7. Llançament de campanyes de promoció perquè es practiqui l'esport dins el camp escolar, universitari i popular, amb edició de material informatiu sobre la realitat de les illes, activitat i programes, oferint les instal·lacions als ciutadans.

8. Programes d'integració de la dona dins l'esport a tots els nivells.

9. Potenciament de les delegacions insulars a Menorca i Eivissa de les federacions esportives i creació de les no-existents, donant-les d'autonomia pròpia. Democratització de federacions i clubs.

10. Promoure campanyes de normalització lingüística i cultural dins l'esport.

11. Conservació de les zones naturals per a la pràctica esportiva i l'esplai.

12. Dotació de medis pel seu progressiu perfeccionament.

13. Incorporació de l'esport com a especialitat de defensa i d'actuació per a suplir a les armes dins els coscos de seguretat i les forces armades, com a servei als ciutadans i a la pau.

14. En relació amb l'esport de competició o federatiu, promoure campanyes i competicions a nivell de totes les illes i dels Països Catalans.

15. Protegir i promoure aquells esports i competicions amb valors d'arrelament popular i autoctons, dotant-los de sensibilitat de recobriment nacional, fomentant el seu coneixement massiu i la seva pràctica a tots nivells.

Aquests han d'ésser els punts bàsics de tota actuació seria en torn a l'esport i el programa de voluntat a desenvolupar dins un futur govern i/o parlament insular. En definitiva el nostre punt de mira a partir d'una realitat molt fòrta.

A Llucmajor,
poble industrial
i sabater,
la qualitat, artesanía
i bons preus
es donen la mà a

Vosté
ens coneix

Manuel Garcia Moreno
C/. Mayor, 39 • Tel. 66 02 35 • LLUCMAJOR